

1. szám.

Január 7-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 k.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
 Növedéknapló Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

1897. év. 976. sz.
 Mult évben tett ígertünkhöz képest ez év folytán az Üstökös mind-
 egyik száma egy-egy vezénylő irodalmi capacitás auspiciuma alatt jelenik
 meg. Kezdjük az első matadorral.

(Fk.)

Van szerencsénk,
 ezennel tisztelt bará-
 tunkat, a közszere-
 tettől ápolt (Fk)-tbe-
 mutathatni nagyér-
 demű olvasó közön-
 ségünknek.

Ime ez azon két
 betű, melyről az a
 mondás van a Pesti
 Napló olvasói széle-
 sen elterjedt köré-
 ben, hogy ha két betű
 nem találhatik a Pesti
 Naplóban, a lapnak
 fele része hiányzik;
 mely állítást ugyan
 mi, részint az illető
 nagytekintélyű hír-
 lap sokérdemű többi

munkatársai iránt való
 méltányos elismerésből, részint pártfegyelemből,
 így pure et simple alá nem írhatunk; de mint

rátunkban inkább? azt a meszsze elragadó ösz-
 szeköttetést-e, mely őt Europa minden udvarai-
 val folytonos érintkezésben lehetni képesíti, vagy

historicumot, mint
repülő mondatot, con-
 statálni kötelessé-
 günknek tartottuk.
 Tehát íme itt van ama
 két betű, ki, mint az
 írásban mondatik:
 „én vagyok az alpha
 és az omega!” szinte
 elmondhatja nyom-
 tatásban: én vagyok
 az „F” és a „k,” s
 mindenki érteni fog-
 ja ennek jelentősé-
 gét. —

Valóban alig tud-
 juk magunkban el-
 határozni, mit bá-
 muljunk tisztelt ba-

azon művészi adományt, mely szerint a százszor összerakott tárgyakat százegyszer ismét úgy össze tudja állítani, hogy azt mindenki újnak veszi.

Mikor más újságíró kétségbe van esve a fölött, hogy semmi sem történik a világban, (Fk) teremtőlélekkel nyúl a semmibe, s alkot belőle világtörténetet, s e téren oly szerencsével egyesíti magában a historicust a költővel, hogy méltán nevezhetjük őt a „jövő történelmi regény írójának.“

Nines tárgy elég csekély, melyből ő nagyot ne tudna alkotni: egy görögországi miniszter krízis, egy bonvivant angol miniszter toasztja, egy kúza státescsiny, sőt még egy bundestagi határozat is elég anyag kezében, hogy abból bámulatos művet tudjon alkotni. Ő semmi darabkát a világtörténetből nem hagy használatlanul elveszni, ő minden rongyot föl-emel, és abból mind papiros lesz.

S ez csak oly sokoldalú képzettség mellett kivihető, melyet tisztelt barátunknál megszokni tanultunk.

Ő nemcsak kitérő *hegedű virtuóz*, ki egy szál húron többféle variációját tudja eljátszani ugyan egy nótának, mint Paganini; — hanem a mellett remek *festész*, ki bennünket Markónál

is több „schöne Gegend“-del megismertetett már; — érdemdús *iskolamester*, kinek rendszere nyomán még a sorok között is megtanulnak olvasni a nagy gyerekek; — gyakorlott *lovás* és *kocsis*, ki a legmagasabb lovakra is felül s szerkerével csak egyetlen egyszer akadt bele a hatóság kapukövébe, egyébkor ügyesen kitudja a szemközt jövő akadályokat kerülni, s sok nagy pocsolyán keresztül hajtott már, a nélkül, hogy magát besározta volna; — nagy *csónakász*, ki ott is tud evezni, a hol elfogy a víz; — és különösen hírhedett *meteorolog*, ki politikai időjósolataival „*lefutja a rangot*“ Schofkától, Mathieu de la Drometól és Balla Károlytól is, mint ezt számtalan, „megmondottuk ez előtt egy évvel“ szavakon kezdődő cikkeiméltó elismeréssel tanusítják.

Sajnáljuk, hogy tisztelt barátunkat a tavalyi évben nagy, családi szomorúság érte: két kedvenc ikerleányától, Schleswig és Holsteintől megfosztatott; pedig ezek voltak azon kedves teremtések, a kikben e magyar példabeszédet gyakorlák: „leányomnak szólok, stb.“ Reméljük, hogy az ég meg fogja őt vigasztalni, s dús kárpótlást nyújtand neki Bismarkban.

Résztünkről azon óhajításunkat fejezzük ki, hogy tartsa meg őt a hazai Minerva sok számos európai kérdések végleges befejeztéseig.

K—s M—n.

KÉT ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ,

melyek közül az egyik azoknak énekelteketik a kik adnak valamit, a másik, a kik nem adnak semmit a gratulatióért.

A senkiről, meg a semmiről.

Úgy hiszem, hogy nem veszítünk
Sem én, sem más semmit,
Ha új évre nem köszöntök —
Fel ezúttal senkit.

Hisz az octávája van már!
Nem érdekel senkit.
Egyik napunk a másiktól
Különbözik — semmit.

Ne is gratuláljon agyon
Már az ember senkit.
Tapasztaljuk a tavalyról:
Nem használ az semmit.

Aztán nem is jut eszembe,
Mit kívánjak? semmi;
Hisz mostani helyzetében
Meg van elégedve szépen
Mai napság — senki.

K—s M—n.

A vasárnapi gyerek.

Óh boldog ezernyolczszáz hatvanöt,
Csakhogy megértünk végre tégedet.
Te lész az év, melyet a ma szülött
Késő vénségig áldva emleget!

Adsz bort, buzát, takarmánynak valót,
Zsirban fog úszni Árva vármegye.
Adsz repezét, répát, szöszt, dohányt, gyapjút,
— S zsidót is hozzá, a ki megvegye.

Hallunk ez évben újra dikiéziót!
Mi szép nyomtatva egy ily szép beszéd!
A politikai napilapok
Azt sok példányban küldik szerteszét.

Vasárnapon kezdődnek, és vasár-
Napon végződnek boldog napjaid.
Vasárnapi szülött: szerencsefi!
Ezt már mindenki régen tudja itt.

Csak a vasárnapi hetilapok
Kiadói morognak csendesesen:
Mivel hogy e boldog évfolyamban
Számukra ötvenhárom hét leszen.

K—s M—n.

A világ-helyzetről.

(Flk.) „Bonaparte locutus est!” — Ismerjük a Napoleonidáknak azt a szokását, hogy beszédeiket mindig a hallgatóságához szokták idomítani. I. Napoleon azt írta 1797-ben *Károly főhercegnek*, hogy „**egy emberélet megmenntése többet ér, mint a csatamező minden diadala.**” S ugyan ő volt, ki később *Berthiernek* azt mondta, midőn ez az összeirási lajstromot kezébe nyújtá: „**és e szerint havonként volna elkölteni való tizezer emberünk.**”

III. Napoleon mindég az ellenkezőjét szokta mondani annak, a mit elhallgat, tavaly azt mondta az orosz gorombaságokra, a mit *de Vichy* válaszolt a haragos praelátusnak: „**az ilyen mennykövek ellen itt az oldalamon a villámhárító!**” ez idén pedig az egészen ellene intézett megtámadásra azt feleli, a mit *Jean Paul* idéz *don Antonio d' Ulloa* után: *hogy ha az ember a Caïboa rovar szétörri a kezén, meghal a mérgétől: de ha lefújja onnan, szépen megmenekül tőle.*

Tudjuk jól, mit mondott a Corsikai azon kérdésre, miért oly kérlelhetlen boszuállók földie? „mert azokat csekélységgel nem lehet megsérteni.” Ebből értheti mindenki, hogy mit akartunk jelzeni?

III. Napoleon ugyan bizonyosan emlékezik arra, a mit *Diderot* mondott *Katalin* csármőnek: „*ha folséged, mint drámairónő megbukik, még mindig megmarad Oroszország csármőjének; de ha én megbukom, mint drámairó, akkor én egészen megbuktam;*” hanem azért alig hiszszük, hogy vigasztalására szolgáljon az *inversa ratio*: „*ha én mint francia császár megbukom, még mindig megmaradok — Julius Caesar élete koszorús szerzőjének.*”

Nem! ilyen nagyra még a professionatus írók sem becsülik a koszorúikat.

Blücher is nevetett, mikor az *oxfordi egyetem* megválasztotta **doktornak**: „tegyétek meg

hát *Gneisenaut* is legalább **patikáriusnak**, ő csinálja a piluláimat.”

Napoleon is aligha nem ilyen pilulákra gondol, mikor kiadja magát doktornak, a ki majd megfogja gyógyítani Európát.

Különösen az ujévi beszédeinél megszoktuk már azt kérdeni tőle, a mit *Boilau* kért *Mallebranchetol*, mikor az panasolta, hogy *Arnould* nem értette az ő művét az „**eszmék világjáról.**” — „**Tehát igazán azt akarta ön, hogy megértse valaki, a mit ír?**”

Azért mi is azt mondjuk, szerkesztő barátunknak, a mit *Sieyes* abbénak mondott az iskolas gyerek, mikor így szólítá meg: „**adok neked egy almát, fiam, ha megmondod, hol van az Isten?**” — adok én önnek *kettőt*, viszonz az, ha megmondja, hogy *hol nincsen?*” Tehát ön is, szerkesztő barátunk, nekünk tíz Napoleondort kínál, ha irunk önnek a felől, hogy *mit mondott Napoleon?* — adunk mi önnek huszat, ha azt megírja, hogy *mit nem mondott el?*

Egyébiránt *Lamartine* is megérkezett Párizsba, de nem azért, hogy *pique auf* újra kezdje a képviselőségen a politikai pályát; még candidatni sem engedi magát, hogy is lenne ő *candidatus* ott, a hol már egyszer *prédikátor* volt?

Végül még egy élczet nem engedhetek el, mely most jutott eszembe és nagyon jó.

Az angolok, a mért *Simonosakit* porrá lövették, *hadiköltség fejében* 16 milliócskát követelnek a japaniaktól. No ezek is elmondhatják, a mit a marocci dey mondott *Du Quesne*-nek, mikor fővárosát a francziák lebombáztatták, s aztán követelték a nagy hadiköltséget, „**mért nem szóltak nekem elébb? én fele árért is felgyújtottam volna magam.**”

Különben a legujabb bonmot az, hogy *Kasselben* a *deficit* soha sem *deficiál*.

Viszonttalálkozásig!

A megfordított ebéd.

Párisban nagyszerű fogadás történt egy fiatal angol, egy francia, egy muszka és egy spanyol gavallér között. Az angol abban fogadott, hogy ő ugyanazt az ebédet a mit a másik három levesen kezdve elkölt, hátulról, a fekete kávénál kezdve elkölteni képes. Fogad-

tak: az angol elkezdte a kávé, azután jött a fagyaltra a sor; azután jött a saláta (Fagyaltra!) azután a peccenye. De bizony az utolsó fogásnál, a ráklevesnél felfordult a gyomra ő kegyelmének, s magánkívül vitték el a vesztett csatatérről. Ilyen babérok is teremnek mai nap a fiatalság számára.

Az europai égető kérdések.

Zebulon. „Mondanak űket igető kirdiseknek : in tallok űket inkab hűsitőknek ; de azirt nem iszok belűle, kűsz önűm alasan ; mert nekem nagyon dragak.

Zsidű tréfák.

Egy magát önkűnyt megmortárasítandű hűber atyánkűfiától kűrdi a pap, hogy minű nevet válasszon számára a szent keresztsűgben ?

„Csak olyat kűrem alasan, szűl a jámbor neophit, a mi I-vel kezdűdik, minthogy most Izsák vagyok ; hogy a peccűnyomű gyűűrűmet jűvűre is használhassam.“

Műg egy mondat Indali abécűzűs kűnyve számára.

„Sűhr űr is sűr, sokszor nem szűros a sor.“

A titok.

„Kettűnknek titka e titok, ládd,
Apád, anyád se tudja műg ;
űs ne is tudjon senki errűl“
Az ifjű, lágyan igy beszűlt.

Hanem a lányka e beszűdre

Oly csalfa egy arczot csinált :
„De tán jobb lenne, edes lelkem —
Csak hadd tudna műg a világ!“

Tamburás.

A pja fia.

Lulu. Nézd papa, az első lövésre is egy tengeri nyulat lőttem.

Papa. Nem sajnáltad meglőni szegénykét?

Lulu. Kérem : ő támadt meg engem elébb.

Mama. (megöleli) Csupa apja-fia!

Socios habuisse malorum.

A Kladderadasch szerkesztője végre mégis hurokra akadt, a Reusz-Schleitz-i uralkodónő pört indított ellene, s a bíróság elítélte egy hónpra a szerkesztőt.

A Kladderadatsch aztán következő számában lefestette a szerkesztőjét egy krinolin vasrácsai közé zárva.

A porosz király meglátta e képet, és kérdezé a ministertől, hogy mit jelent ez?

Az megmagyarázta a dolgot.

— Ereszszék szabadon az istenadtát! mondta ő felsége, s így az élelzap szerkesztője kiszabadult a krinolin fogságbul.

Furcsa!

— Ugyan miért ütöd olyan nagyon azt a szegény embert?

— Hát, eddig haragban voltunk; aztán most szeretném minden áron kibékíteni.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Bicsi tapeczirosal van ismeretesigem valahunan. Valamikor vasuton labamat hagta, onan kelemetes emlikezetem. Enilfogva felszolitota nekem, hogy mit hoza szolok; neki kel csinyalnyi bicsi birodalmi tanacsaban nyolezvan üres karszikbe valo tölteliket; megmonta menyi pinzet raszanta? Viszafeleltem neki: kedvezs bruder, így megrendelisre a nyolezvan karszikbe valo töltelik nagyon sokba kerülü neked; vard be vasart, akor ucsegilyen *kiszen* sokal olesoban megkapod.

Hanem a Napoleon tronbeszigiyivel sehogy sem vagyok megelengedve. Csak vartam, hogy majd megmongya, hogy mikor szalitya mar hadsereget lefeli? de csak mindig nem akarja hadsereget lefeli szalitanyi. Pedig bizony velemvel együtt ü is mar öreg leginy; s ugy talalok, hogy poetak arczkipeit csak halaluk utan, nagy urak arczkipeit pedig csak illetükben szoktak auslagokba kiraknyi. Ezt az observationat lehetne haszonra forditanyi. Orleansok visszahozatak I. Napoleon hamvait, ugy kerülhet, hogy III. Napoleon hamvai visszahozhatnak orleansokat!

No de ez nem az in dolga. Majd csak meg-

leszünk valahogy. Csupan csak egyet elmondodom mig.

In rigotatul ota nem eltudom alunyi este, is nem feltudom ibrenyi regel. Hat most ezen hogyan megsegitetem? Regel, mikor begyüninas, oda tart elejbem bicsi Presse ujsagot; latok bene pesti telegramot, uczu! mingyar ki megy alom szemembül, kiugrik labam az agybul; ugy megijeszti nekem telegram. Este pedig, vacsora utan, odahoza nekem inas Pesti Hirnyököt; ot olvasok bicsi telegramot, ki pesti telegramot Presseit megczafatolya; Hirnyököt aztan vankus ala fektetek, s rajta idesdeden izs megnyugtatva elaluszok. S ez így megy egyik nap, mint másik napal: mint nota mongya: „regel költi botyával cifra szaboleginy; — Este galambesokjával szeginy juhaszleginy.“

Azirt izs kirek ujsagiroyal tudatnyi, hogy uj esztendei napkor in izs megtetem tiszteletemet altalanosan tisztelt nagy hazankfianal, a Deaknal. Mit mig bicsi ujsagiroyok sem observaltak nala, in iszrevetem. Asztalan elöte, od fekszik egy nagy oroszlanbul csinyalt alabastrom. Ez az oroszlanly jelenti valamit.

Azirt izs maradok alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

A magyar ember német szónoklatának varázs ereje.

Só se tanulj édes barátom oly keményen syntaxist, gramatikát, der die daszt, ha azt hiszed, hogy majd egykor, ott, ahol, szép német szóval nagy hatásos dictiókat mondasz, s majd azt a szép római betűkkel nyomtatott német brochürek, meg a német lapok hasábjain irandó nagy vezérczikkeidet megbámulja a világ; kár egy szót is tanulnod ez okon, mert előtted a példa sok hazádfia, hogy ír, hogy lelkendezik a bécsi lapokban, szép német classicus nyelven, s mi az eredmény? az, hogy: oda se néznek neki! —

De van példa ellenkezőre, íme mindjárt elmesélek két igaz történetet.

Az egyik az, hogy midőn ama bizonyos

ötvenes évek legelején arról volt a szó egy özszezhivott tanácskozmányban, hogy hát a színház nélkül maradott német színészek a nemzeti színházban szerepeljenek hetenkint háromszor addig, míg felépül a noththeater, az oda hivatalosan berendelt akkori, áldott emlékezteti színház director, az öreg táblalabiró S . . . cs, csak hallgatta a sok szép szót, mogorván ült, s nem szólt bele. Végre a tanácskozmány elnöke megszólítá, (persze németül), hogy hát adná votumát ő is, mint gondolkozik a dolog felül, mert hiszen ő voltaképpen a director, s ő tudja, hogy s mit lehetne tenni, s mi volna legjobb? Csak is arról volt már szó — mert hiszen a többit már elhatá-

rozták,—hogy hetenkint *kétszer-e* vagy *háromszor* tartsanak-e előadást a nemzeti színházban Thalia német papjai? Meg szólal hát a sok unszolásra az öreg is imígyen : „*wenn i musz reden, szagi ámal; wenn i kan reden, szagi kámal.*“ *Dic-tum factum*, el lett határozva, hogy „*kámal,*“ az-az *egyszersem*. Ennyit, így és nem többet, és nem máskint szóllott az öreg, s a nemzeti színház ma-radt, a mint volt : magyar színház.

A másik meg az, mikor a most nem rég megboldogult Bod Pál elment az akkori kommen-dánshoz, szóllani óhajtván az akkor fogoly Ny—y Pállal. Ott olázkodott már kora reggel, még senki sem volt az előszobában. Az épen fölkelte kommandáns kitekint, s reá förmed, mond-ván: Wer sind Sie? Was wollen Sie? — Bod Pál föláll, s így szól ékes német szóval : „Bod Pál, — fiskál, — will reden mit Ny—y Pál.“

Behítta a kommandáns magához, meg is csokoládéztatta a szónokot, s be is bocsájtotta kívánsága szerint oda, hová ez kívánczozott, ki-vált miután azt is megmondta, hogy „*nikt reb-bellische, nur priváte sakhen will reden.*“

Így volt ez akkor, s az előtt, azért édes öcsém ne búsulj : hogy, *ha akarnak, megértenek.*

Szinpadi discursus.

— Ejnye pajtás! ugyancsak tudják a karzati em-bereid, hogy micsoda jelenetekben kell nálad kitörni a tapsolással.

— Az ám. Ez a *jól értesült nép!* — Hanem ugy látom, hogy a te embereid is tudják, hogy melyik fel-vonás után kell téged háromszor egyfolytán kitapsolniok.

— Ez meg a „*jobbán értesült nép.*“

Férj és nő.

„Ur vagy a háznál azt beszéled? —

Ellened nem lehet szavam? —

Ur vagy ám ott, a korcsomákon,

A hol dözsolgatsz untalan.

Mint a kisértet, már olyan vagy.

Persze! hajnalban jársz haza,

Arcot cserélhetsz a halállal,

Hidd, mit sem vesztesz általa“

„Ugyan csak hadd el Jutka kérlek,

Beszédedben legyen határ, —

Az arczom téged ne aggaszszon —

A nélkül is agg vagy te már!

Túláságos lelkiismeretesség.

— Hát te mit csinálsz azzal a szalonnabőrrel?

— A káplán úrnak a csizmáját kentem meg vele;
— nagyon olvad odakinn : bele ne menjen a víz.

— Óh te pokol pozdorjája! Nem rettegsz péntek napon a káplán úr csizmáját szalonnával megkenni!

Érzékeny búcsu.

Ugy megzokogott, jajgatott —

Hogy töle búcsut vettem én;

Karját nyakam köré foná,

Könny csillogott két szép szemén.

Ugy elgyötré a fájdalom,

Jó szíve csaknem megrepedt;

Megszántam, és sajnáltam őt,

Hanem hát menni kellett.

Ajkamra egy csókot nyomott,

S hallkal susogta : „édesem!

Kérlek, emlékezz' majd reá —

Hogy oly kevés az — ékszerem!

Telegramm pör.

Hétfő. A bécsi Pressenek táviratozza ama hírhetett pesti correspondense, miszerint a magyarországi prókátoroknak is le kell borotváltniok a bajuszokat, mint a francziáknak.

Kedd. A Pesti Hírnöknek táviratozzák Bécsből: nem igaz, a mit a Presse táviratoz-tat magának Pestről, hogy a magyar ügyvé-deknek le kell vágatni a bajuszokat, sőt ellen-kezőleg kötelezetnek azt igen nagyra megnö-veszteni, mielőtt praxisra bocsátatnának.

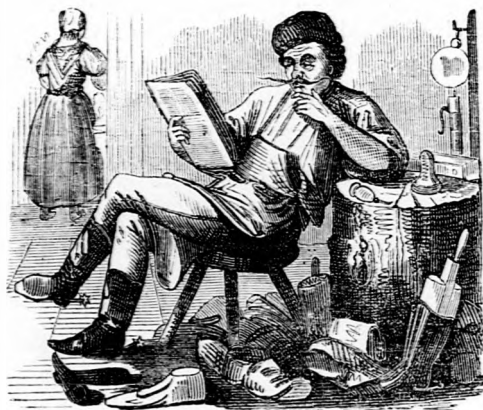
Szerda. A Presse leghitelesebb külföböl, maguktól a borbélyoktól tudja, hogy többen már conventiót is kötöttek az ajkaik borotvál-tatása végett.

Csütörtök. A Pesti Hírnök dementirozza a Presse társürgönyét; legauthenticusabb he-lyekről, az illatszér és patikás boltokból érte-sülvén, hogy több ezer skatulya bajuszpedrő és barterzeigunspomádé meg is rendeltett már. „Ebből“ egy „hajszálat“ sem engedünk.

Péntek. Pest. A kedélyek meg vannak nyugtatva. (Presse.)

Sombat. Bécs. A krisis megszűntnek te-kinthető. (P. H—k.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Azt mondta az orosz nyilvános szónok, a mit néztek, a mit néztek, hanem azt néztek, a mit néztek; — a magyar nyilvános szónok pedig azt mondta, a mit néztek, a mit néztek; a mit néztek; hanem azt, a mit néztek.

— Egy hét óta a *mexikói zászló* lobog a cirkszon! (Lehetetlen.) Zöld, fehér, veres: — a zöld felyül, a veres alul.

— Egy magyar fiút emlegettek a lapok, ki az amerikai háborúban annyira vitte vitézsége által, hogy tábornokká lett az Unionál. Egy idő óta aztán nem hal felöle semmit. (Tán elesett?) Nem a. Hanem hogy az amerikaiaknál van egy paragrafus, mely szerint három évi szolgálat után bármilyen rangu tiszt nyugdíjképes és teljes fizetéssel quietálhat. Tehát a mi hazánkfia három év alatt vitézül verekedett, tűzbe, vízbe ment, generálissá lett; hanem a mint a 1095-ik napon ütötte a 12 órát, akkor letette a kardot; s azt mondta, hogy: „már most kérem a penziómat. Többet nem akartam.“ (Éz hát még a yankeeken is túl tett a praktikusságban!)

— A vácsi uton a tolvajok lemetszettek egy teherszekérről egy roppant nehéz málhacsomagot; de ugyan szépen megjárták vele, mert a mint felbontották, hát tele volt a csomag *drága, nagybecsű, aranyos* — könyvekkel! — Úgy ott hagyták az árokban, hogy jobban sem kell. Még a zsványának sem kell a könyv. — Hanem a praenumeratio az ujságokra, az már kell nekik, az akasztófáralóknak! Dunaföldvár alatt kirabolták a postát, elvitték valamenynyi előfizetőnket! — Eddig csak túrtuk a garázdálkodást, de mikor már a praenumerationkra is ráteszik szentségtörő kezeiket, már akkor mi is azt mondjuk, hogy statarium nekik!

— Azt tartják, hogy a hetedik gyerek meglátja a pénzt, a mely el van rejtve. (No akkor hát a Bécsi Híradó jól jár, mert ő a magyar politikai lapok között a „hetedik szülött“).

— — A párisi asszonyságok legujabban azt a divatot vették fel, hogy kedveseik jelvényeit a füleikben hordozzák: a kinek bankár a kedvese, az visel a fülében pénzt; a kié katona, az visel kardbojtot, a kié a jockey klub tagja, az visel kengyelt, a kié mérnök, az visel ezirkalmot, a kié orvos, az visel érvágót, a kié ügyvéd, az visel egy code Napoleont, a kié színész, az visel álarczot függő gyanánt. (Hát e szerint nekem egy pár csizmát kellene a fülemben hordanom.) Nem mondtam én, hogy a férjeik jelvényeit viselik!

— — Rosz fát tettek a tűzre a cigányok, aztán a nemes vármegye gondviselése alá fogadta őket. Csak túrték a büntetést ez ideig, hanem a mint közelgetni kezd a farsang, őket is előveszi a nyugtalanság. Most volna az aratás ideje. Felfolyamodnak a törvényszékhez, hogy ereszsze ki őket a farsang idejére, ha másként nem, hajdúk kísérete mellett, hadd vigasztalják a vigadókat, de biz abba nem egyeztek bele az illetők. (Mindenesetre új dolog lett volna egy orchestrum, a hol a *porkoláb a kappelmester.*) Tanúság ebből az, hogy „*cigány farsang előtt ne loj!*“

— — Florisdorfban Bécs mellett egy kávéházi társaság egy disznóhajcsárral tréfából megitatott egy csomag gyufát. Az persze tréfából meghalt. (Héj ha ez nálunk történt volna!)

— — Egy francia hírlapíró megint excellált a geographiában. Azt írja, hogy miután a Duna Donaueschingennél kitör, lekanyarodik *Prágának* s onnan indul alá a magyar alföld pusztáit megtermékenyíteni. Még Shakespeare csak tengert adott a cseheknek, a francia már a Dunával is megajándékozza őket. Egyébiránt később a francia író kimagyarazza magát, és leszamarazza azokat, a kik mindjárt nem értették: ő nem Prágát értette, a csehek fővárosát, hanem Prágát, Bécs elővárosát, mert csak azt érinti a Duna. — Annyi igaz, hogy ezt a Prága külvárost csakugyan érinti — a Visztula — Varsó mellett.

— — Egy horvátországi szerzetes egy cseresznyemagra késsel felvéste az egész görög miatyánkot és hiszekegyet. (Már ezért a fáradságért csakugyan megérdemelte azt az egy szem cseresznyét.)

A pálya elégiák osztályozása.

A hogy a bírálók suttogják, a pálya elégiák kétfelé osztályozhatók: első osztályba tartoznak azok, melyek *elégiák*, a másodikba azok, melyek *el-égiák*.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.